Kalász Márton

# *Emléked, mama*

Mama, ott ültem az udvaron,
amíg te bent aludtál,
gyomrod már pici, vérrel hálózott göröngy,
várta a tejet s a morfium
suhogó nyugalmát,

te álmodban is a padláson dobogókat hallottad,
én kedveseimre
gondoltam, egy tüskebokor árnyékára,
s nem hamis békességben vártam halálod,
ellened fogadtam el e rendet,

mama, ki ül az én udvaromra,
ki segít azzal, hogy türelmesen vár,
fiam-e, lányom-e,
vagy kegyes, neheztelő, csonttá fogyott
emléked a fa vonzatában?

*Index, 2011. 09. 05.*